

Una mujer fantástica

Direcció: Sebastián Lelio **Guió** Sebastián Lelio, Gonzalo Maza **Països:** Xile, Alemanya, Espanya i EUA **Any:** 2017 **Durada** 104 min **Gènere** Ficció (drama, transsexualitat, transgènere) **Interpretació** Daniela Vega, Francisco Reyes, Luis Gnecco, Aline Küppenheim, Amparo Noguera **Fotografia:** Benjamín Echazarreta **Distribuidora:** BTeam Pictures **Estrena a Espanya:** 12/10/2017 **No recomanada per a menors de 12 anys**
Versió original en espanyol

SINOPSI

La Marina (Daniela Vega), una jove cambrera aspirant a cantant, i l'Orlando (Francisco Reis), vint anys més gran, planegen un futur junts. Després d'una nit de festa, la Marina el porta a urgències, però ell mor en arribar a l'hospital. Llavors ella ha d'afrontar les sospites per la seva mort. La seva condició de dona transsexual suposa per a la família d'Orlando una completa aberració. Ella haurà de lluitar per convertir-se en el que és: una dona forta, passional... fantàstica. (FilmAffinity)

CRÍTICA

'Una mujer fantástica': un captivador malbaratament de gènere

2017.02.14 - BERLÍN 2017: Sebastián Lelio torna a Berlín després de la seva aclamada Glòria amb una de les projeccions que més expectació ha aixecat. I amb raó

De retorn a la Berlinale després de la seva aclamada *Glòria*, **Sebastián Lelio** ha presentat a concurs el seu cinquè llargmetratge. La projecció d'*Una mujer fantástica* va demostrar ser una de les més concorregudes, i amb tot el dret: el nou drama de l'autor xilè és un captivador malbaratament de gènere alhora que un comentari social mordent sobre la crueltat de la discriminació fins i tot dels més vulnerables.

La dona fantàstica que dona títol a la cinta, Marina, s'esforça a superar la pèrdua del seu estimat malgrat els intents de la seva família per expulsar-la. La protagonista del guió de Lelio (en col·laboració amb **Gonzalo Maza**) és, en efecte, una cantant transgènere que recorre una odissea entre terrors d'intolerància, a través d'una societat conservadora i esquivant els atacs psicològics i físics continus dels membres de la família del difunt.

Marca el to de la cinta la seqüència d'obertura, que dona compte de la majestuosa bellesa de les cascades de l'Iguazú, suggerint que la bellesa de la naturalesa a vegades resideix no en una tranquil·litat harmoniosa sinó en una feresa inestable. Així, Lelio entra en la seva història amb calma, en la següent escena, acostant-se a un home que descansa en una sauna.

L'antítesi aconseguida amb aquesta juxtaposició reflecteix el to del metratge que seguirà: un brutal torrent de resistència, desdeny i intolerància esclatarà contra Marina, una dona que es perd en un oceà de canvi, obligada a refermar la seva pròpia identitat, la qual encarna amb esquinçament, volatilitat i una contenció esgarrifosa **Daniela Vega** mereixedora de premi.

Lelio homenatja **Louis Malle**, pren prestats trops d'**Alfred Hitchcock** i amaneix el seu conjunt amb una malícia latent al més pur estil almodovarià per avançar amb pas ferm i segur en el seu eclèctic univers cinematogràfic salpebrant-lo amb tocs de mestres, i així aconsegueix no només la seva pròpia identitat artística sinó també reconeixement de la seva originalitat i autoritat.

[...]

Joseph Proimakis – cineuropa.org

